

catum in hac vita, interdum connivere. Pro futura autem vita, si in hac per poenitentiam non deleatur, certum est, juxta gravitatem ejus, respondere illi gravissimam inferni poenam, quam Deus ipse statuit. Omisso ergo judicio divino, et tractando de humano, advertendum est peccatum idololatriæ committi posse ab infidelibus non baptizatis, et a baptizatis hominibus. Pro prioribus, certum est nullam esse poenam ab Ecclesia latam, imo nec ferri posse, per se loquendo, quia Ecclesia non judicat de his quæ foris sunt. Posset autem hic tractari an Ecclesia possit punire hoc peccatum in idololatriis non baptizatis, vel sibi temporaliter subjectis, vel etiam non subjectis, et an tales infideles, alias liberi et nullo modo subjecti principibus christianis, possint per eos compelli ad relinquendam idololatriam, et unum verum Deum colendum. Sed hæc et similes quæstiones pertinent ad materiam de fide et infidelitate, et tractari etiam solent in materia de bello; et ideo in propria loca illas remitto.

19. *Quæ poenæ homini baptizato statuuntur, quando ex infidelitate interna idololatriam committit. — Quando solum exterius committitur idololatria, non imponi specialem poenam.* — Loquendo autem de hominibus baptizatis, qui Ecclesiæ jurisdictioni per baptismum subduntur, advertendum est, duobus modis posse hoc peccatum ab eis committi: uno modo, apostatando a fide, et ex interna infidelitate, animo et mente concepta et credita; alio modo, absque infidelitate interiori, sive ex adulatione aliqua, et ambitione humana, sive ex contemptu et odio Dei, sive tantum fide ex timore humano. Quando priori modo committitur peccatum illud idololatriæ, est etiam apostasia a fide, et professio exterior internæ infidelitatis; et ideo non est dubium quin ille sic delinquens incurrat censuras omnes et poenas latas per Ecclesiam in apostatas et hæreticos, de quibus agitur in 2. 2, q. 11 et 12. Ultra illas vero nulla est poena specialiter imposita propter talem idololatriam, seu, quod idem est, propter apostasiam a fide tali modo, id est, per actum externum idololatriæ protestatam et declaratam; nulla enim talis poena in jure aliquo reperitur. Et ideo de illis poenis non est hic aliquid addendum. Unde quando tale crimen solum committitur exterius sine interiori infidelitate, certum est, propter illud nullam specialem imponi poenam ratione idololatriæ peculiariter latam; quia, ut dixi, nulla est talis poena

lata pro vera et consummata idololatria; ergo multo minus pro ficta.

20. *An propter tale peccatum incurrantur censura lata contra hæreticos. — Pars affirmativa proponitur.* — Dubitari autem solet, an propter tale peccatum incurrantur censura et poenæ latæ contra hæreticos et apostatas? Nam Cajetanus, dicta q. 94, art. 1, simpliciter affirmat. Ratio ejus est, quia tale peccatum habet veram malitiam infidelitatis et apostasiæ exterioris: sed censura et poenæ sunt latæ pro hujusmodi culpa; ergo. Confirmat exemplo: nam si excommunicatio esset lata contra furem, qui ex metu solum furaretur contra voluntatem suam, et habens odio ipsum furtum, nihilominus excommunicationem incurreret, quia revera furtum committeret; ergo similiter, etc. Confirmari item potest, quia Ecclesia punit actus externos, non internos, de quibus illi constare non potest; sed ille actus externus vere est peccaminosus in tali specie prohibita; ergo. Contraria vero sententia, sicut communis, ita etiam verissima est, sicut tradidimus in 5 tom., disp. 4, sect. 3, n. 15, cum Navar., in Manual., cap. 11, n. 27, et aliis quos ipse refert. Et expresse tenet idem Sylvest., verb. *Apostasia*, 1, q. 1, et verb. *Hæresis*, 1, quæst. 5 et 6, qui refert Alens., 2 p. Ille vero, q. 163, memb. 2, solum dicit non esse vere apostatam, qui exterius ex metu paganorum ritus observat absque interiori infidelitate; de excommunicatione autem nihil expresse dicit. Utrumque vero expressit Angel., verb. *Apostata*, quæst. 9; Tabien., verb. *Apostasia*, q. 3; Rosel., n. 1; Armil., verb. *Hæresis*, n. 4; Simancas etiam, de Cathol. Inst., tit. 17, n. 35, optime dicit hanc esse differentiam inter hæresim et alia crimina, quod alia metu commissa nihilominus perfecta esse possunt, non vero hæresis, nisi mens etiam accedat, unde infert n. 36, qui metu lapsus est exterius, non vero corde discessit a fide, non esse puniendum hæreticorum poenis; et in eam sententiam citat Abulens. et Albertinum, in Rub. de Hæret., l. 6, q. 13, n. 67; et Brunum, lib. de Hæret., cap. 4; et idem habet Direct. Inquisit., p. 1, q. 9, commentar. 24. Denique sententiam hanc sequuntur communiter moderni Scriptores.

21. *Ratione probatur.* — Ratio autem ex dictis manifesta est, quia leges poenales restringendæ sunt, quantum rigor verborum permiserit; at hæc poenæ non feruntur nisi in infideles hæreticos vel apostatas, quales non sunt illi, qui animo non consentiunt infideli-

tati, licet opere externo illam simulent; ergo non extenduntur ad illos talium legum poenæ. Unde facile respondetur fundamento Cajetani. Falsum est enim tale peccatum habere veram malitiam infidelitatis, licet habeat aliquam veram malitiam externæ idololatriæ, vel perniciosi mendacii contra fidei confessionem. Ad primam vero confirmationem, jam est assignata differentia inter furtum et hæresim; nam furtum est perfectum in sua specie, etiamsi ex metu fiat, non vero idololatria, si deest falsa existimatio. Ad secundam vero confirmationem respondetur, licet Ecclesia non puniat actum mere internum, interdum vero non punire externum, nisi ut procedentem ab interno, ut latius in dicto loco tom. quinti explicuimus.

CAPUT VII.

DE SUPERSTITIONE DIVINATIVA, QUID SIT, ET UNDE HABEAT MALITIAM SEU DEFORMITATEM.

1. *Dividitur superstitio in divinativam, et vanam observantiam.* — Postquam de aperta et expressa idololatria dictum est, sequitur ut de tacita, seu implicita dicamus, nam hæc etiam inter superstitionis species religioni contrarias a D. Thoma et omnibus Doctoribus numeratur. Hæc autem superstitio in duas species subdividitur: una cognitionis dici potest, altera operis; communiter vero prior appellatur divinativa, posterior vero vanæ observantiæ dicitur, ut patet ex D. Thoma et interpretibus, 2. 2, quæst. 95 et 96. Ut autem communis ratio hujus superstitionis, et sufficientia dictæ divisionis intelligatur, advertendum est ex doctrina D. Thomæ 2. 2, q. 92, art. 2, et q. 95, art. 2, divinum cultum non solum ordinari ad reverentiam Deo exhibendam, quasi recognoscendo solum excellentiam divinitatis et majestatis ejus, sed etiam referri ad aliquid ab eo obtinendum, quod solus ipse præstare potest. Superstitio ergo idololatriæ expressæ opponitur reverentiæ debitæ priori modo: hæc autem superstitio tacitæ idololatriæ opponitur cultui soli Deo debito posteriori modo. Duo autem sunt, quæ homo potest a Deo velle singulariter obtinere: unum est mentis instructio in cognitione rerum occultarum, quas per suæ naturæ vires consequi non potest; aliud est effectus alicujus operationis seu effectus superantis vim causarum naturalium, quas homo suis naturalibus viribus applicare potest, sive effectus

ille sit externus et sensibilis, sive internus, qualis est affectus voluntatis. Quando ergo homo aliquid ex his duobus intendit consequi ab alio quam a Deo, et aliquid facit eo fine, superstitionem continentem idololatriam tacitam censetur committere; quæ si ordinetur ad cognitionem occultorum obtinendam, divinatio dicitur; si ad præternaturalem effectum, dicitur vana observantia, nos magiam appellabimus. Quæ omnia in discursu sequentium capitulum declarabuntur et probabuntur. Dicemus autem prius de divinatione, postea de vana observantia, seu magia.

2. Primo igitur ex dictis intelligi potest, quomodo divinatio in præsentem sumatur, et quid sit: si enim vim vocis attendamus, divinatio idem videtur esse, atque divina notio, id est, participatio quædam illius cognitionis rerum futurarum, seu occultarum, quæ divinitatis est propria. Unde juxta hanc latam etymologiam, divinatio et bona et mala esse potest: unde Cicero, lib. 1 de Divinatione, dicit divinationem esse a Divis sumptam, quia est præstantissimæ rei nomen; significat enim scientiam, seu præsentiam futurorum; et in lib. 2 addit, divinationem etiam significare vim quamdam interpretandi divina oracula et responsa. Verumtamen, quia tota hæc cognitio in Gentibus proveniebat ex virtute Dæmonis, ideo usu Scripturæ et ecclesiasticorum Doctorum divinatio fere semper in malam partem accipitur. Nam si cognitio occultorum ex Dei dono seu revelatione accipitur, bona et sancta existit, et dicitur prophetia, vel scientia aliqua infusa. Divinatio autem dicitur, quando cognitio seu prænotio rerum futurarum seu occultarum, quæ vi naturæ ab homine cognosci non possunt, per media indebita comparatur, seu procuratur. Sic docet D. Thomas q. 95, art. 1, ex Hieronymo, in c. 3 Michææ, circa finem, dicente in Scripturis semper in malam partem sumi, juxta illud Num. 5: *Non est augurium in Jacob, nec divinatio in Israel.* Quod in laudem illius populi dictum est, in quo erat prophetia, non divinatio. Unde in eodem c. 3 Michææ, de falsis Prophetis, qui prefio divinabant, dicitur: *Nox vobis pro visione erit, et tenebræ pro divinatione.* Unde Origines, hom. 16 in Numeros, divinationem putat per antiphrasim ex contrario nomen accepisse, quasi quæ per homines Dæmonibus repletos fiat. Isidor. autem, lib. 8 Etymol., c. 9, dicit istos supersticiosos divinatores, dictos esse *divinos*, quia divinitate se plenos simulant, et astutia quadam fraudulen-

tiæ hominibus futura conjectant. Divinatio ergo est usurpatio indebita prænotionis, seu prædictionis rerum futurarum, seu occultarum, quæ divinitatis est propria; et ideo qui a Deo ipso hanc cognitionem per revelationem suscipit, non dicitur proprie divinare, quia non usurpat Dei cognitionem, vel (ut divus Thomas ait) non facit quod divinum est, sed suscipit.

3. *Divinatio est peccaminosa actio.*—Secundo, dicendum est divinationem hanc pravam esse, et peccaminosam actionem. Hoc de fide certum est: primo, quia in Scriptura sancta prohibetur et reprehenditur. Deut. 18: *Non inveniatur in te qui ariolos sciscitetur, nec qui pythones consulat, nec qui divinos, etc.; omnia enim hæc abominatur Dominus;* et infra: *Gentes istæ, quarum possidebis terram, augures et divinos audiunt; tu autem a Domino Deo tuo aliter institutus es.* Et Lev. 19: *Non declinetis ad malos, nec ab ariolis aliquid sciscitemini,* etc. Item Levit. 20: *Vir sive mulier, in quibus pythonicus, sive divinationis fuerit species, morte moriatur.* Unde Eccl. 24: *Vana spes, et mendacium viro insipienti,* etc. Et infra: *Divinatio erroris, et auguria mendacia, et somnia malefacientium, vanitas est.* Secundo, quia hæc prohibitio non fuit tantum in lege veteri, sed etiam nunc durat, et in sacris Canonibus continetur, 26, quæst. 5, per multa capita, et in aliis pontificiis decretis, quæ in sequentibus exponemus; et habetur etiam in jure civili, Cod. de Maleficiis. Non fuit autem hæc prohibitio de solo jure positivo divino in lege veteri, vel humano in lege nova: sed fuit semper de jure divino naturali, quod illis positivis legibus declaratur, et additis pœnis roboratur; nam hoc vitium non ideo malum est quia prohibitum, sed ideo prohibitum quia malum.

4. *In divinatione, et finis et media distinguenda sunt.*—Ad intelligendum autem rationem et modum hujus malitiæ et deordinationis, duo in hac divinatione distinguenda sunt: unum habet rationem finis, aliud rationem mediorum. Primum ergo intervenit in hoc negotio, per modum intentionis finis, appetitus et desiderium sciendi occulta, nam licet hæc ipsa cognitio possit appeti ut medium ad alios fines, ut ad vanos honores, et famam comparandam, vel ad lucrum, vel ad vitanda pericula, et similia, tamen isti fines sunt per accidens ad malitiam divinationis, quam inquirimus; nam ipsa cognitio occultorum est per se appetibilis, et

sæpe desideratur ex sola quadam nimia curiositate sciendi, et ita in proposito solum consideratur ut finis, propter quem illa media eliguntur, quæ ad talem cognitionem obtinendam deservire possunt. Secundo ergo intervenit in hoc opere medium, seu modus et via acquirendi talem cognitionem, et in hoc consistit propria deformitas hujus actionis, prout nunc a nobis consideratur. Si enim tantum spectetur secundum se illa intentio, seu desiderium talis cognitionis, videtur esse ex objecto indifferens, ut expresse docuit Origenes, hom. 16 in Numeros. Non enim est intrinsece malum cupere scire occulta et abdita sapientiæ divinæ; tum quia hoc videtur conforme appetitui naturæ, quo omnis homo naturaliter scire desiderat; tum etiam quia interdum potest esse honestus ille appetitus, si ex bono fine et cum debita mensura habeatur. Unde quando habet malitiam, id est vel quia propter malum finem concipitur, vel saltem quia sine honesto fine habetur, solum ex vana quadam curiositate; vel certe quia in modo appetendi talem cognitionem exceditur, amando illam nimium, et per modum ultimi finis; quod tunc maxime cognoscitur, quando talis cognitio per iniqua media inquiritur. Igitur in mediis seu modis inquirendi talem cognitionem, potissima malitia hujus actionis existit, ut breviter attigit D. Thomas, d. q. 95, art. 2, ad 1.

5. *Hanc deformitatem in eo consistere, quod per doctrinam Dæmonum occulta cognitio inquiritur.*—Tertio, dicendum est divinationis malitiam in hoc consistere, quod futurorum contingentium, seu rerum occultarum cognitio per instructionem et doctrinam Dæmonum inquiritur vel comparatur. Hanc assertionem declaravit D. Thomas, in dicta q., art. 1 et 2. Nam in primo dicit, tunc divinationem committi, quando prænunciatio futurorum occultorum usurpatur indebito modo. Ibi autem non explicat qualis sit ille indebitus modus, nec etiam dicit omnem indebitum modum esse superstitionem divinativam; nec revera ita est; nam potest quis curiose vel superflue appetere cognitionem aliquorum occultorum, eamque a vero Deo indebite postulare, et tunc non erit superstitiosus, nec divinus, sed erit tentans Deum, aut indiscrete deprecans Deum. Tales erant discipuli, quando a Christo interrogabant: *Domine, si in tempore hoc restitues regnum Israel?* Quibus ille respondit: *Non est vestrum nosse tempora, vel momenta,*

quæ Pater posuit in sua potestate; rejiciens interrogationem illam tanquam ineptam, et appetitum illum, ut curiosum, ut ibi auctores omnes advertunt, maxime Chrysostomus, et Augustinus epist. 78 et 80. Imo cum multorum sententia sit (ut testis est Justin., Quæst. 112) in ea interrogatione errasse discipulos, cogitantes regnum Christi fore terrenum, Christus ibi hunc errorem dissimulavit, et non reprehendit, quia forte excusabantur ignorantia (ut nonnulli moderni expositores volunt), quam noluit Christus removere usque ad Spiritus Sancti adventum; reprehendit autem curiosam interrogationem de re futura, et soli divinæ ordinationi, ac præscientiæ reservata.

6. Sic etiam, Matt. 24, Christus interrogatus a discipulis: *Dic nobis quando hæc erunt, et quod signum adventus tui,* respondit: *De die illa nemo scit, neque Angeli in celo, neque Filius* (ut addit Marcus), *sed solus Pater.* Ubi adnotant catholici Doctores, licet Christus diem judicii non ignoraret simpliciter et absolute, sed solum certa quadam ratione, quia non a se, nec ex humanitate sciebat, voluisse tamen nihilominus cum illa exaggeratione loqui ad retundendam curiosam interrogationem, et nimiam aviditatem discipulorum sciendi futura, quæ ex Dei voluntate pendent. Excesserunt ergo discipuli in illo appetitu, interrogatione ac petitione; non possunt tamen dici fuisse superstitiosi, nec divini, aut divinationis affectatores, quia non ab alio, quam a vero Deo cognitionem futurorum inquirebant; et licet indebito modo eam quærerent, quia intempestive ac sine causa, non tamen talis erat ille modus indebitus, ut ad superstitionem pertineret. Igitur non omnis indebitus modus in hac materia sufficit ad superstitionem divinativam, nec per illa sola verba explicatur specifica ratio superstitionis, sed ad summum generica.

7. *Qualis sit modus indebitus superstitionis.*—Proprius ergo modus indebitus divinationis futurorum, quo hæc superstitio completur, est, quod talis cognitio non a vero Deo, sed aliunde inquiritur ac postulatur, nimirum, a dæmonibus; nam, secluso vero Deo, non superest recursus nisi ad dæmones. Unde ab Ecclesia et Patribus hoc nomine maxime damnatur hæc ars divinatoria, et superstitiosa censetur, quod a dæmonibus cognitionem rerum occultarum procuret. Et ideo in Conc. Anquir., c. 4, prout refertur in capite *Episcopi*, 26, quæst. 5, de his divinatoribus dicitur, quod, *relicto Creatore, diaboli suffra-*

gia quærant. Idem testatur Augustinus, lib. 2 de Doctr. Christ., c. 22, in fine, et 23, in principio, dicens: *Istæ opiniones quibusdam rerum signis humana præsumptione institutis ad eadem illa, quasi quædam cum dæmonibus pacta et conventa, referendæ sunt. Hinc enim fit, ut occulto quodam judicio divino, cupidi malarum rerum homines tradantur illudendi et decipiendi pro meritis voluptatum suarum, illudentibus ac decipientibus eos Angelis, utique malis; et infra: Omnes igitur artes istæ vel nugatoriæ, vel noxiæ superstitionis, ex quadam pestifera societate hominum et dæmonum, quasi pacta infidelis et dolosæ amicitiae constituta, penitus sunt repudianda et fugienda Christiano.* De qua re videri etiam potest libr. 2 de Divin. Dæm., a cap. 2 usque ad 6.

8. Similiter Cyprianus, lib. de Idolor. Vanit.: *Neguisissimi* (inquit) *Spiritus afflatu suo vatum pectora inspirant, extorum fibras animam et falluntur et fallunt.* Et Origenes, homil. 16 in Numer.: *Est* (inquit) *quædam in mant, avium volatus gubernant, sortes regunt, oracula efficiunt, falsa veris semper involvunt, ministerio præscientiæ operatio dæmonum, quæ artibus quibusdam ab his, qui dæmonibus manciparunt, colligitur.* Idem ostendit Eusebius, lib. de Præp. Evang., c. 7, testimoniis Gentilium id confirmans, qui Diis suis artes tribuebant, quos dæmones esse constat testimonio David dicentis: *Omnes Dii gentium dæmonia.* Ratione præterea declarari potest, quia homo duplicem tantum habet viam acquirendi cognitionem: una est per inventionem, alia est per disciplinam; res autem occultæ, quæ per divinatoriam artem cognoscuntur, tales sunt, ut per solam inventionem et naturalem facultatem ingenii humani cognosci non possint, ea certitudine ac modo quo per talem superstitionem expetuntur; ergo necesse est ut per disciplinam ab aliquo eas agnoscente discantur; ergo talis disciplina seu instructio a dæmone postulatur, secluso vero Deo.

9. *Confirmatur ratio facta a rebus, quæ per divinationem acquiruntur.*—Major certissima est, et ex usu ipso supponitur; ideo enim homines curiosi his superstitionibus utuntur, quia non possunt per se talium rerum cognitionem comparare. Patet etiam ex materia subjecta, nam hæc cognitio imprimis est de actibus liberis et futuris contingentibus, quæ ab illis pendent, de quibus non esse potest humana cognitio; et licet esse possit aliqua conjectura, homo tamen per hanc superstitionem certiore quærit cognitionem, imo certissimam et in-

fallibilem, quæ propria est Dei, vel revelationis ejus, juxta illud Isa. 41: *Annunciate nobis futura, et dicemus quia Dei estis vos.* Deinde si inquiritur hæc cognitio de rebus quæ in præsentem tempore fiunt, hæc aut sunt cogitationes, et spirituales affectiones mentis humanæ nullo externo signo manifestatæ, quas solus Deus novit, ut dicitur 2 Paralip. 6; vel, si sunt exteriores effectus, fiunt in locis ita absentibus et distantibus, vel aliter occultis, ut sub humanum sensum, vel cognitionem tali tempore cadere non possint, quando earum cognitio postulat. Rursus peti potest hæc cognitio de rebus præteritis eodem modo occultis et remotis a sensibus humanis, et cum certitudine superante omnem humanam et naturalem conjecturam; postulari etiam potest de rebus pertinentibus ad ordinem divinæ prædestinationis, aut singularis providentiæ, vel certe de aliquibus rebus naturalibus ita occultis hominibus, ut nullis effectibus vel signis sensibilibus indicentur, ut sunt plures herbarum proprietates, vel lapidum, aut mineralium, et similia; vel denique, licet talia sint, ut humana industria ac diligentia comparari aliquo modo possint, per hanc vero superstitionem sciri desiderantur sine humano labore, aut inquisitione, et breviori tempore, faciliore modo, majorique certitudine, quam per vires humanas possit. Constat igitur hanc cognitionem non posse obtineri per inventionem humanam, quod in antecedenti sumebatur.

10. *A quibus divinatio procuretur.*— Procuratur ergo hæc cognitio ab aliquo alio, qui eam possit docere et tradere, unde necesse est illum esse intellectualem personam; quia res inferiores, sive inanimæ, sive animatæ irrationales, non possunt hominem docere propria doctrina, ut per se notum est. Nam licet cæli dicantur loqui, et bruta animalia, ut formicæ, interdum dicantur docere hominem, non tamen proprie, sed metaphorice, quatenus ex illorum actibus vel operibus excitari potest homo, ut per discursum suum aliqua intelligat, quod ad inventionem pertinet; propriam autem disciplinam non accipit homo, nisi per illuminationem et locutionem aliquam propriam naturæ intellectualis. Divinativa ergo cognitio ab aliquo intelligente postulat; non petitur autem a vero Deo, ut supponitur; ergo a dæmone. Probatur hæc ultima consequentia, quia inter Deum et dæmones tantum sunt vel sancti Angeli, vel alii homines: sancti autem Angeli, cum sint Dei ministri, et ab illius vo-

luntate discrepare non possint, nihil homines docent, nisi quæ a Deo accipiunt, ut de illis homines instruant; unde quidquid a sanctis Angelis in hoc genere petitur, ad Deum revocatur. Idemque est de animabus sanctis cum Deo regnantibus; nam vel ab eis solum postulari potest, ut a Deo nobis impetrent aliquarum rerum cognitionem, quando nobis expedit, vel si ab ipsis animabus instructio aut revelatio aliqua postulari posset, solum esset per communicationem illius cognitionis, quam a Deo participant, et cum subordinatione ad voluntatem ejus; et ita tota illa petitio ad orationem Deo fusam reducitur, ut in tractatu de Orat. latius dicemus: ideoque cognitio illo modo habita non esset propria divinatio, de qua loquimur, sed ad prophetiam, seu sacram revelationem reduceretur. Homines vero per vim naturæ, seu per inventionem non possunt hæc occulta cognoscere, ut diximus, et ideo sub ea ratione non potest unus homo ab alio discere aut petere talium rerum cognitionem. Quod si ab alio homine petatur, oportet ut ille supponatur habere hanc cognitionem, vel a Deo, vel a dæmone: si a Deo, jam illa non erit divinatio, et hoc modo requirere scientiam ab homine, idem est quod a Deo illam expectare mediate, quia expectatur ab homine, ut organo per quod Deus loquitur. Et pari ratione, quando petitur ab homine, et non ut ministro veri Dei, a dæmone inquiritur. Sic ergo tota hæc superstitiosa divinatio per dæmonum instructionem, seu disciplinam investigatur.

11. *Divinatio intrinsece est mala, et non quia prohibetur.*— Hinc ergo recte concluditur hujusmodi divinationem, per se, intrinsece ac semper pravam esse, ac detestabilem naturæ suæ, et non solum propter positivam prohibitionem. Probatur primo, quia divinatio hæc est studium præsciendi futura, seu cognoscendi occulta per medium omnino improprium, et inordinatum: hoc autem est rationi et voluntati Dei contrarium; ergo. Probatur minor, quia medium illud involvit societatem et communicationem familiarem cum dæmone; dicit autem Paulus, 1 Cor. 10: *Nolo vos fieri socios demoniorum.* Unde Orig., hom. 16 in Num.: *Non cult Deus (inquit) auditores nos fieri, et discipulos demonii, neque vult ut si quid volumus discere, discamus a demonibus: melius est enim ignorare, quam a demonibus discere.* Cujus prohibitionis ratio sufficiens est, quando alia deesset, quia omnis societas cum dæmonibus noxia est, et peri-

culis plena. Sed hoc latius declarabimus capite sequenti ostendendo, qualis sit malitia hujus vanæ divinationis. Non omittam egregiam rationem, quam indicavit Origines, d. hom. 16 in Num.: *Nam si expedit nobis scire futura, dicentur a Deo per spiritum suum; si vero non dicuntur, neque denunciantur, scito quia non nobis expedit futura prænoscere. Quod si idcirco non dicuntur nobis, quia ea scire nobis non expedit, qui diversis artibus, et dæmonum invocationibus gestiunt futura prænoscere, nihil aliud faciunt, nisi ea cupiunt scire, quæ sibi scire non expedit.* Quæ ratio aliis jungenda est, ut gravem malitiam ostendat; nam, ut supra dixi, hæc malitia magis ex medio sumenda est quam ex fine. Qualis autem et quam gravis sit, magis in sequenti capite declarabitur, et si quid difficultatis hic occurrere poterat, ibi expeditur.

CAPUT VIII.

QUALIS ET QUANTA SIT SUPERSTITIOSÆ DIVINATIONIS MALITIA, QUANDO EXPRESSE POSTULATUR A DÆMONE, ET QUOMODO RELIGIONI OPPONATUR.

1. *Varii modi petendi aliquid a dæmone per expressam communicationem.*— Supponendum primo est, duobus modis posse hanc superstitionem committi. Primo, per expressam cum dæmone communicationem; secundo, per tacitam et implicitam. De hoc posteriori dicemus in capitibus sequentibus, hic priorem explicabimus, est enim facilius ad intelligendum. Tum etiam committitur talis superstitio, quando expresse a dæmone cognitio retum occultarum postulat. Quod variis modis accidere potest: primo, simpliciter petendo a dæmone ut aliquid doceat petentem sine ulla promissione, vel pacto ex parte petentis; sicut enim homo pius interdum simpliciter postulat a Deo scientiam, ita impius eam postulare potest a dæmone. Aliquando vero id fit cum expresso pacto, quo petens se obligat ab obsequio dæmonis, vel ad perpetuam societatem, vel subjectionem, si res occultas eum doceat. Et similiter e contrario, ex parte dæmonis esse potest interdum expressa responsio simplex, et sine pacto; aliquando vero solet etiam acceptare pactum, et ipse simul obligari ad docendum et instruendum hominem de his occultis, ipso homine invicem se obligante. Modus etiam ex parte petentis varius est: interdum enim ad petitionem adjunguntur sacrificia, suffitus,

et aliæ cæremoniæ in honorem dæmonis factæ. Aliquando adjunguntur adjurationes, figuræ, unctiones, et similia, juxta pactum cum illo factum. Unde aliquando solo imperio invocatur dæmon, et quasi cogitur respondere in vi pacti, et regulariter non deest ipse promissis, nisi a Deo impediatur; non propter vim fidelitatis, mendax enim est; sed propter odium hominis, et aviditatem nocendi illi; nam etiam antequam invocetur, hominem inducit, et tentat ut ipsum invocet. Aliquando vero fieri potest, ut licet homo postulet a dæmone talem cognitionem, etiam oblata aliqua conditione, non doceat illum, neque ullum præbeat responsum, vel quia Deus non permittit, vel propter alias rationes nobis occultas. Tunc autem propria culpa divinationis, quam infra explicabo, jam commissa est ab homine, etiamsi effectus desideratus non fuerit subsecutus.

2. *Varii modi quibus dæmones homines instruunt per locutionem.*— *Primus.*— *Secundus.*— Solet etiam hic effectus instruendi homines variis modis a malis Angelis fieri. Primo, per expressam locutionem sine ostensione alicujus loquentis sub specie hominis, vel alia figura visibili, sed per nudam tantum auditionem, ut non ante multos annos publice comprobatum est in quodam falso Propheta. Secundo, loquuntur dæmones immediate sub specie personæ humanæ, in qua apparent. Hanc enim speciem posse Angelos formare virtute naturali non impedita, sed habente potius paratum generalem primæ causæ concursus, certum est, ut traditur a Theologis in materia de Angelis. Tunc autem, licet id quod apparet, non sit verum corpus humanum, et consequenter nec corpus vivum, ac subinde neque illa sit vera locutio vitalis, est nihilominus verus et realis sonus, qui per aures percipitur, et consequenter est sufficiens ad docendum vel illuminandum, vel potius decipiendum hominem modo humano, non minus quam unus homo alium doceat. Dixi autem hoc procedere, quando dæmon immediate docet hominem sub tali specie, nam quando docet mediate unum hominem per alium viventem, immediate profertur divinatio per verum hominem et veram vocem humanam. Tunc autem solet pactum cum eo tantum intervenire, qui a dæmone edoctus fuit; non repugnat autem ut cum utroque intercesserit expressum pactum tali vel tali modo factum. Unde ad hunc etiam modum pertinet, quod interdum solet dæmon